

"GLAS NARODA"

časopis slovenskih delavcev v Ameriki.

Urednik: ZMAGOSLAV VALJAVEC.

Editor: FRANK SAKSER.

Publisher: FRANK SAKSER.

109 Greenwich Street, New York City.

Na leto velja list za Ameriko... \$1.00

za pol leta... 1.50

za Evropo, za vse leto... 4.50

za "pc" ta... 2.50

za "cc" leta... 1.75

V Evropo pošiljamo list skupno dve številki.

"GLAS NARODA" izhaja vsaki dan iz

vremeni nedelji in praznikov.

"GLAS NARODA" ("Voice of the People")

Issued every day, except Sundays and

Holidays.

Subscription yearly \$3.00.

Advertisement on agreement.

Za oglase do deset vrstic se plača 30

centov.

Dopisi brez podpisa in osebnosti se

ne natisnejo.

Denar naj se blagovoli pošilja po

Money Order.

Pri spremembi kraja naročnikov

prosimo, da se nam tudi prejšnje bivali-

šče naznani, da hitreje nađemo naslov-

niko. - Dopisom in pošiljankam naredite

naslov. "Glas Naroda"

109 Greenwich Street, New York City.

Telefoni 3798 Cortland.

ZALJUBLJENI NADPOROČNIK

(Humoreska.)

Proti koncu minolega stoletja služil je pri petem dragonskem polku nadporočnik Remar.

V istem času je bilo več nadporočnikov v tem polku, bili so sicer "fest", kakor jim dekleta rade pravijo, a nobeden, nego baš Remar, in bil tako zelo zaljubljen v hčerko polkovnika.

Ob sebi je uveljavil, da bi zaljubljeni nadporočnik vse žrtvoval za lepo družino, samo, da bi jej napravil kako uslugo; zato se ni čuditi, ko je nekega dne v njenih očesih opazil solzice, da jo je vprašal po vzroku bolesti in da jo je prisegel vse storiti, samo da jej uteši bolest in povrne dušni mir. Dekleta pa je to le skrbelo:

Brigadni poveljnik je naznanil njenemu očetu, da bo prihodnji teden obiskal polk in pri tej priliki bo večja polkovna vaja na vežbalšču. Gospod polkovnik pa ima zapovedovati.

Kdor je razmere v polku dobro poznal je vedel, da je general imel za polkovnika že vse pripravljeno, da ga pošlje v pokoj, in to takoj, ko je postal brigadni poveljnik, čaka je le v to ugodno priliko. Samo vpokojenje ni bilo najhujše, kar bi skelelo polkovnika, pač pa bi si ta rad prislužil visoko pokojnino; ono vežbanje na novem vežbalšču mu pa zato ni ugajalo, da ne bi pokazal svoje nezmožnosti, saj se vsako v domači hiši najbolj spozna, najbolje spi v domači postelji in zato je polkovnik tudi s svojim polkom najbolje vežbal na starem, dobro znanem vežbalšču.

Novo vežbalšče je bilo popolnoma enostavno, pustilo je malo grčasto, toda staro —! Na starem vežbalšču si je lahko lepo postavil polk, koncem vežbalšča so stala visoka kostanjeva drevesa; kako krasno se je dalo na njem dilirirati; ker je bil ravan! Vse črte so bile enake, in zbirališče po razkropitju je bilo tako izvrstno "markirano" itd.

Vse to je oče lepega dekleta preudarjal doma v krogu družine in zato je ta o tem vedela. Nadporočnik si je bil svest svoje obljube šele, ko je dekletu odšla. Kako naj pomaga — saj ona pričakuje na to?!

Pri vsem tem je imel poslednje dni še več dolžnosti, kakor prej. Njegov ritmister je bil bolan ter je moral prevzeti eskadrono, zelo čudno mu je bilo pri sren; pri častniški večerji je ta večer jedel zelo zamaščen. Zabave sploh ni bilo ta večer med častniki, dokler ni vstopil novo došli častnik in prinesel novost, da je polkovni zdravnik tudi zbolel in sicer na gripi, ktera je bila ob istem času zelo razširjena. Na to se je pogovor sukal o starem, čudnem gospodu in njegovem konju. Konj in zdravnik sta bila vsled teka časa eden drugega zelo privlačna, človek bi celo mislil, da je oba navdajal eden mehanizem. Veliko pripovedek so imeli v polku o obeh. Nadporočnik je za vse vedel, ali niso ga zanimali, sedanje pregrevanje pa ga je napotilo do predznika misli: "Kaj, ko bi pri naznanjenem vežbanju generala posadili na starega "Miškota"! Ta lahko vso zadevo dobro opravi."

Zelo predrzna je bila misel — ali napraviti se je pa le lahko dalo. "Miško" je spadal k eskadronu, kteremu je sedaj zapovedoval nadporočnik, ker je pa jezdec konja tudi zbolel, je bil poslednji na razpolago. "Miško" je bil dvajset let star, ali kljubu letom še dober konj, ako je bil dobro oskrbovan in opravljen, se je celo vsakom dopadel... kar je bila glavna stvar. Nadporočnikova eskadra je dobila povelje, kadar general pride, za njega pripraviti "zanesljivega konja" in tak je bil vendar "Miško"! Splasil se ni več, ubežal tudi ni, pa tudi ni bil preveč iskren! Toraj kakor našlaše!

Nadporočnik ni seveda nikomur povedal, da namerava "Miškota" dati generalu, — ko je voz pripeljal generala pred vojašnico, in je general izstopil ter vprašaje okoli sebe gledal (pobočni generala se mu je postavil ob strani) mu je nek dragonec pripeljal "Miškota". Vsemu polku je smehlil v obraz, polkovnik pa osuplo gledal nadporočnika, češ, ako ni čez noč zhlaznel.

Nadporočnik je imel povsem resen obraz pred svojo eskadrono, polkovnik se je pa izročil v varstvo vseh svetnikov in svetnicam, ter je moral jezdit za generalom, ki je bil na čelu polka.

General je s svojim pobočnikom jezdit sto korakov pred polkom, ko je kmeneč dospel do križa pota, kjer ena cesta vodi na desno na staro vežbalšče, druga pa na levo na novo vežbalšče. General je seveda hotel kreniti na levo. Ali to ni šlo. Ne pritiskavanje z nogo, ne vlečenje ujeze ni nič pomagalo. Ponosno kakor po starej navadi, ko je toliko let nosil priljubljenega polkovnega zdravnika, je "Miško" krenol na staro pot. General ni mogel prav nič narediti — za njem je krenol ves polk.

Lahko bi si vzel drugega konja — toda vsemu polku — ni mogel on, general konjce, pokazati, da ne more tega brzdati! Ne, nikdar ne! Pametnejši se poda in ko je "Miško" natančno peldeset korakov pred velikim kostanjem obstal, prav tako kakor

vselej pri vežbanju, se je tudi general temu podal. Kako je v svojem notranjem čutil general, o tem je bolje, da molčimo. Da si je jezo ohladil, ukazal je polku najtežje vaje in skoke.

Toda, da bi pri tem vežbanju polkovnika zasačil v nezmožnosti, ni bilo govora, ker na starem vežbalšču je bil mojster in kako tudi ne skozi toliko let! No, da si je jezo ohladil, nameraval je general pustiti polk drviti, da bi se voda od potu cedila od konj in jezdec, ali tudi tega ni dosegel — ker hkrati je "Miško" glavo na stran obrnil, z ušesi pokimal, se lepo obrnil in ponosno korakal proti mestu, kakor ga je preje ostavil. Ura je uprav odbila pol najstjeh, ker ta čas je navadno polkovni zdravnik polk ostavil in jezdil domov, in to je bila "Miškota" stara, neodvahljiva navada.

Brigadni je dobil visoko pokojnino, nadporočnik pa njegovo hčer; "Miškota" pa nikdar več ni jezdil kak general!

AVSTRIJSKO DRUŠTVO

V NEW YORKU,

31-33 Broadway, 4. floor.

Daje nasvete na informacije, posreduje brezplačno službo, ter deli v potrebnih slučajih podpore.

Pisarna odprta: od 9 ure zjutraj do 5. ure popoldne izvenredno nedelji in praznikov.

Slovensko katoliško

podp. društvo

svete Barbare

za Združene države Severne Amerike.

Sedež: Forest City, Pa.

Inkorporirano dne 31. januarja 1902 v državi Pennsylvaniji.

ODBORNIKI:

Predsednik: JOSIP ZALAR, ml., Box 547, Forest City, Pa.

Podpredsednik: JOHN TELBAN, Box 3, Moon Run, Pa.

I. tajnik: IVAN TELBAN, Box 607, Forest City, Pa.

II. tajnik: ALOJZIJ ZAVERL, Box 374, Forest City, Pa.

